

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 18 вересня 2014 року № 38 (565)

УКРАЇНА – ЦЕ ЄВРОПА!

Ратифікувавши Угоду про асоціацію України з ЄС, Верховна Рада без зайвих зволікань подала заявку на членство України в ЄС. Так, український парламент ухвалив постанову «Про європейський вибір України». Це означає, що він фактично подав заявку на вступ до Європейського Союзу. За це рішення проголосувало 298 народних депутатів.

«Верховна Рада України, як єдиний орган законодавчої влади, що втілює волю своїх виборців, заявляє, що ратифікувавши Угоду про асоціацією між Україною та ЄС, Україна, як європейська держава, яка поділяє спільні цінності демократії та верховенства права, підкреслює свій суверенний вибір на користь майбутнього членства в ЄС відповідно до статті 49 Договору про ЄС», – зачитав текст заявки спікер Олександр Турчинов.

Голова Верховної Ради також наголосив, що вибір України щодо європейського майбутнього є «рішучим та остаточним».

А ми, українці, сподіваємося, що повноцінне членство України в ЄС відбудеться без консультацій Європи з Росією та без традиційного шантажу Кремля.

(Продовження теми на стор.2)

ОФІЦІЙНО

КОНГРЕС ІДЕ НА ВИБОРИ

У суботу, 13 вересня 2014 року, в м.Києві, у подвір'ї офісу партії по вулиці Антоновича 3-Б, відбувся XV, позачерговий, Збір Конгресу Українських Націоналістів.

Збір розпочали із спільної молитви та виконання Гімну українських націоналістів «Зродились ми великої години». На зібрання прибули представники Конгресу від усіх регіонів України, в тому числі, від Донецької та Луганської областей, а також Криму.

Голова партії Степан Брацюнь у своїй промові дав оцінку політичній ситуації в Україні, наголосив, що сьогодні вона є вкрай складною. Росія анексувала Крим, розпочала неоголошену війну, ввівши свої регулярні війська на Схід України, а також до зубів озброїла так званих сепаратистів місцевого походження. Конгрес Українських Націоналістів завжди демонстрував – словом і ділом – свою непримиренну позицію щодо зовнішнього ворога, який зазіхає на територіальну цілісність України. Не менш безпощадними маємо бути до «п'ятої» колони в Україні, що привела до влади Януковича, який зруйнував наші Збройні Сили, передав силовий пульт управління державою в руки агентів ФСБ, відмовився від євроінтеграції. Захищаючи європейські цінності, українці вийшли на Євромайдан, у перших лавах якого були активісти Конгресу Українських Націоналістів. Коли Путін пішов на Україну війною, українські націоналісти перебували у найризикованіших місцях, виконуючи свій громадянський, патріотичний обов'язок перед народом.

Закінчення на 2-й стор.

ДУХОВНІСТЬ

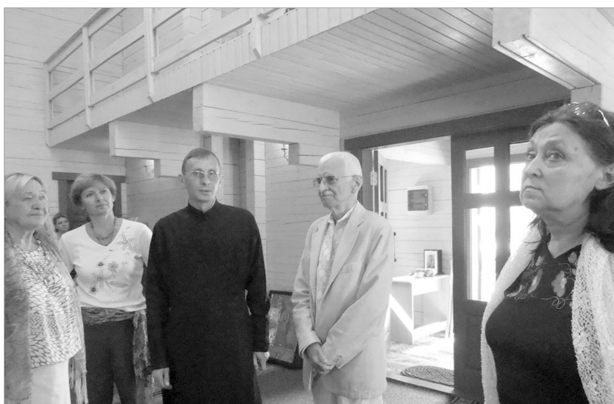
ОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ – НА РІЗДВО БОГОРОДИЦІ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Київ. Совки. А знаєте, як це класно – походити босоніж теплою підлогою новозбудованого дерев'яного храму! Сонце заливає вівтар й розцвічує мережево Царських Врат. Стоїш поруч, можливо, із найсвітлішою українською людиною, Євгеном Олександровичем Сверстюком, і о.Валерій Копійка *(див. фото)*, дуже-дуже втомлений, але щасливий, показує всім нам – і старим і малим, і парафіянам, і гостям, де ще до наступної неділі буде закріплена яка ікона, радиться з нами, де б краще було місце для сповіді і веде на хори, щоби дорогий наш пан Євген посидів з ним на лаві у його кімнаті священика.

Верхній храм на Совках у Києві за відчуттями нагадує мені церкву Різдва Богородиці у Зарваниці. Приїжджаємо на єпархіальну прощу до Зарваницької Божої Матері – піднімаюся на гору і там після Служби Божої біля цього храму сиджу собі зазвичай, молюся і дивлюся в небо. Так і з Совок не хотілося цієї неділі йти. Бо на душі така благодать, як певно в раю.

До речі, новий храм теж буде на Різдво Богородиці наступної неділі освячуватися.

Через це й архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря дуже всі парафіяни чекають.

Отець Валерій закликав усіх по св. Літургії приготуватися до величного храмового свята – одягнутися серцем у білі весільні одежі, висповідатися і причаститися.

Молимо й благаємо Пресвяту Богородицю: нехай Божественний Син помилує і спасе нас і нашу країну!

ОКРЕМА ДУМКА

ЗАРУЧНИКИ НА ВЛАСНІЙ ЗЕМЛІ

Парламентський тиждень розпочався не з ратифікації Угоди про асоціацію з ЄС, а з «протискання» законів, які в скороченому варіанті звучать як закони про «особливий статус» і про амністію. Кажуть, якби за них Верховна Рада не проголосувала, хто зна чи відбулася б та сама синхронна ратифікація.

Отже, «особливий статус» надано окупованим проросійськими терористами районам терміном на три роки. Фінансування – з українського бюджету, «місцеве самоврядування» буде формуватися «власними силами», як і «народна міліція». Тобто люди Захарченка – Стрєлка – Беса будуть ще й на утриманні ненависного їм Києва. Їхню недоторканність охоронятиме інший закон – «Про недопущення переслідування та покарання осіб – учасників подій на території Донецької та Луганської областей». Остаточно легітимізують терористів і агентуру ФСБ вибори, які призначено на сьоме грудня.

На ці дивовижні закони терористичні ДНР і ЛНР відреагували відповідно до їхньої ж логіки. Вони вирішили створити «об'єднані збройні сили» з метою остаточно… «звільнити Новоросію та Україну від нацистів і олігархів». Як відомо, проросійські терористи називають нацистом кожного, хто ідентифікує себе українцем і виступає за територіальну цілісність нашої держави. В умовах так званих ДНР і ЛНР, та ще й легалізованих офіційним Києвом, ці люди – українські патріоти – приречені на смерть, що, до речі, не найгірше. Бо страшнішими від смерті є тортури. У підвалах «ДНР-ЛНР» в'язнів катують «фахівці» – аж до розпорювання животів та виколювання очей. Якщо вважають, що катування жертви треба починати з приниження її гідності, то віддають на поталу «ліцам кавказскої національності». Там жінку чи чоловіка (для виродків – без різниці) очікує групове зґвалтування в найдикіший спосіб. Звичайно, тоді краще смерть… Були випадки кастрування чоловіків, яких потім з полону повертали, мабуть, щоб людство жахнулося звірств путінських посіпак. Тільки хто ж публічно розповість про збезчещення озвірілими покидьками…

В одіозних «законах» нема ні рядка «про недопущення переслідування» українських патріотів. Не кажучи про їх реальний захист в умовах проживання на окупованих територіях. Якщо влада знову вирішила подарувати частину українських земель Путіну, то про створення «гуманітарного коридору» для громадян, які за «законами» терористів підпадають під фізичне знищення, вона мала б подумати в першу чергу. Може, на Банковій не знають, що на окупованих територіях за мовлене українською мовою слово вбивають? Що етноцид – одна із притаманностей режиму Путіна? Ті, хто 16 вересня голосував за пропутінські закони, доклали рук до знищення українства на Донбасі, до етноциду тих, яких вони, десятиліттями перебуваючи при владі, не чули. Марія Олійник – одна із них. Читайте… *(див. стор.3).*

Марія БАЗЕЛЮК

ОФІЦІЙНО

КОНГРЕС ІДЕ НА ВИБОРИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Степан Брацюнь назвав імена тих, хто бореться проти агресора в зоні АТО, в лавах волонтерів забезпечує українських воїнів найнеобхіднішим або, ризикуючи життям, працює в умовах підпілля на окупованих ворогом територіях.

Лідер Конгресу піддав критиці політику офіційного Києва, яка останнім часом стає дедалі більше поступливою Москві. Замість зайняття непримиренної позиції до агресора влада йде на підписання ганебних мінських угод, які дозволяють російським окупантам проведення дострокових місцевих виборів на окупованій частині Луганської та Донецької областей, що суперечить національним інтересам України. А наміри Петра Порошенка щодо запровадження «особливого статусу» для окупованих Росією регіонів на Сході викликають обурення в членів Конгресу.

Лідер партії розкритикував українську владу за те, що вона не доклала зусиль, аби внести зміни до виборчої системи. Замість виконання своїх же обіцянок і декларацій на Євромайдані про прийняття нового закону про вибори до Верховної Ради через відкриті списки, влада забезпечує проходження до Парламенту через мажоритарні округи ворожим до України силам із партій Януковича та Симоненка, а також потужним олігархічним кланам, які збагатились на розкраданні народного добра.

Голова Конгресу поінформував про проведені переговори з іншими політичними силами державницького спрямування та готовність партії взяти участь у позачергових виборах до Парламенту 26 жовтня 2014 року, які будуть відбуватися в умовах неоголошеної, але фактичної війни в державі.

На Зборі відбулася активна дискусія, в якій взяли участь делегати від більшості обласних організацій Конгресу.

Відчуваючи відповідальність за долю країни, Конгрес Українських Націоналістів на позачерговому XV Зборі ухвалив рішення взяти участь у виборах до Верховної Ради України та затвердив списки кандидатів у депутати по загальнодержавному та мажоритарних виборчих округах.

Збір Конгресу прийняв програму партії, з якою йде на вибори, а також звернення до Українського народу.

На завершення першої частини Збору Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь нагородив активістів партії подяками за активну участь у Революції Гідності 2013–2014 років та особистий внесок у боротьбу з російськими окупантами.

Прес-служба КУН

Звернення Конгресу Українських Націоналістів до українського народу

Зважаючи на вкрай складну ситуацію в Україні, спричинену анексією Криму, російською агресією на Сході та підривною діяльністю п'ятої колони, Конгрес Українських Націоналістів на своєму позачерговому, XV Зборі ухвалив відповідальне рішення – взяти участь у виборах до Верховної Ради України і по загальнонаціональному, і по мажоритарних округах.

Вибори в умовах війни зобов'язують нас бути гранично чесними із своїм народом. Так, ми змушені констатувати, що трагедії, пов'язані із величезними людськими втратами, як от під Іловайськом, відсутність координації дій українських бойових частин та інші прорахунки керівництва АТО спричинені відсутністю єдиного центру командування. У вищих ешелонах влади, в тому числі серед генералітету ведуть підривну діяльність агенти ФСБ. За злочини проти українців, за розстріляних майданівців ні вбивці, ні замовники не покарані. Як і не покарані генерали, на совісті якої загибель сотень «ідейних» воїнів – бійців добровольчих батальйонів. Не притягнуті до відповідальності організатори так званих ДНР та ЛНР – Партія Регіонів і комуністи. Мало того, їхні представники і далі перебувають у кабінетах усіх гілок влади. Вимоги Майдану по суті не виконані, зокрема, не проведена обіцяна люстрація.

А сьогодні, під час так званого перемир'я, за якого гинуть наші люди, прозвучали неадекватні заяви щодо надання окупованим територіям «спеціального статусу». Це означає злочинну здачу частини території України, порушення її територіальної цілісності. Вважаємо, що статус усього Донбасу може бути один – український – і лише у єдиній і неподільній Українській державі.

Як правонаступник революційної ОУН, Конгрес Українських Націоналістів вважає за необхідне звернутися до виборців з наступним закликом:

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Прийдешні вибори мають виняткове історичне значення для українського народу. Тому треба обирати до ВР достойних людей – націоналістів, які б не тільки захистили здобутки Майдану, але й перетворили Україну на цивілізовану, заможну державу, в якій не буде корупції, правового свавілля, бідності та несправедливості. З огляду на це Конгрес Українських Націоналістів делегуватиме у Верховну Раду таких кандидатів, які б забезпечили утвердження в Україні національно-державних цінностей. Закликаємо виборців саме за них віддати свої голоси.

Натомість закликаємо не голосувати:

– за Партію Регіонів та за КПУ, які по суті є ворогами незалежної України, перебуваючи при владі, розвалили Українські Збройні Сили, знищили малий та середній бізнес, довели до зубожіння мільйони українських громадян;

– за партії, які очолюють явні популісти, які штучно створюють собі імідж героїв;

– за кандидатів-мажоритарників, які голосували 16 січня за антинародний закон авторства Колесніченка-Олійника;

– за олігархів, оскільки для них на першому місці завжди стоятиме бізнес, а не інтереси народу;

– за кандидатів-мажоритарників, які намагатимуться підкупити вас гречкою чи ремонтом дороги, а після виборів докладатимуть зусилля для повернення використаних коштів, а не для державотворення.

Віримо в Український Народ!
Перемога буде за нами!
Слава Україні! Героям слава!

Ухвалено 13 вересня 2014 року ХУ Збором Конгресу Українських Націоналістів.
м.Київ

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ХОЧЕШ МИРУ – ГОТУЙСЯ ДО ВІЙНИ

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Дев'ятого вересня на базі «Східного корпусу» відбулися перші заняття з добровольцями, які готові у Харкові вести партизанську війну в разі окупації міста сепаратистами та військами Російської Федерації. На першому тренуванні під керівництвом досвідчених інструкторів добровольці засвоювали навички володіння холодною зброєю, паличного бою. Пройшло тренування ОФП.

Серед добровольців, до речі, – дівчата з Луганська й Донецька, студентки харківських вишів. В інтерв'ю АТН вони закликали харків'ян не відлежуватись на диванах – не повторювати помилок їхніх земляків. Бо ті своїм невтручанням, небажанням об'єднатися і в зародку побороти руйнівний для держави сепаратизм, накликали на себе біду, яка не обійшла згодом жодну родину в їхньому краю. Війна, окупація регіону російськими військами – це значною мірою наслідки байдужості і страусиної позиції адекватних людей Донбасу.

Тож порятунок потопаючих – справа власне самих потопаючих. Прокинемося від масової суспільної сплячки – і жодна сепаратистська зараза нас не візьме.

Роботи сьогодні на всіх вистачить: рити шанці, укріплювати блокпости, вичищати бомбосховища, готуватися до боротьби з агресором-окупантом. При цьому місцеву «вату» сьогодні, особливо кабінетну, ту, що згори, треба гасити всіма доступними засобами.

Зараз усе залежить від активної національно-патріотичної настанови харківської міської громади, яка має, на жаль, морально і фізично хворого на всю голову, ватного міського голову.

Тому «Хто? Що і Як? Яка нова еліта нації, які люди нового духа мають розв'язувати пекучі проблеми «бути чи не бути» Україні, під яким стягом і як іти. Це заклик до нових людей, що виступають на боротьбу під знаком Хреста й Меча» (Дмитро Донцов).

ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ВИБІР

УГОДУ ПРО АСОЦІАЦІЮ НАРЕШТІ РАТИФІКУВАЛИ

У вівторок, 16 вересня, о 13-й годині за Київським часом, Верховна Рада України і Європарламент синхронно ратифікували Угоду про асоціацію Україна-ЄС.

Синхронний процес ратифікації відбувся у режимі відеоконференції між Києвом і Стразбургом. У Європарламенті за відповідну законодавчу резолюцію віддали свої голоси 535 депутатів. У Верховній Раді законопроект про ратифікацію Угоди підтримали 355 народних депутатів.

«Сьогоднішня наша синхронна ратифікація, – сказав, виступаючи в парламенті Президент Петро Порошенко, – я впевнений, буде святом не лише України, а й всієї об'єднаної Європи, бо без України об'єднаної Європи не існує». Президент зазначив, що українці витримали тиск і не піддалися на шантаж, оскільки в Угоді не змінено «жодного параграфу, слова, крапки чи коми». Як відомо, Росія домагалася змінити текст Угоди, перешкодити Україні її ратифікувати та змусити ЄС відмовитися від Угоди. Та це їй не вдалося.

Петро Порошенко підписав Угоду і заявив, що її імплементація розпочалася з першої ж хвилини. Прем'єр Арсеній Яценюк зазначив, що «уряд, з першого дня, як тільки Угода вступить у дію, проведе її імплементацію», що й вже зробив. Президент України має намір днями репрезентувати Національну програму імплементації Угоди про асоціацію з ЄС.

Після ратифікації законодавчими органами України і Євросоюзу з першого листопада 2014 року розпочнеться тимчасове застосування деяких положень політичної, інституційної та секторальної частин документа. Повної чинності Угода набуде після завершення її ратифікації усіма 28-ма країнами-членами ЄС.

За інф. ЗМІ

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГОЛОС ДОНБАСУ

СМЕРТНИКИ – «СПЕЦІАЛЬНИЙ СТАТУС» ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗРАДИВ УКРАЇНУ?

Марія ОЛІЙНИК

Антиукраїнський парламент легалізував здачу українського Донбасу під протекторат Росії. Саме легалізував, бо окупована частина Донбасу в особливому спеціальному статусі «русского мира» вже давно: ми на цих територіях з квітня – без українських ЗМІ, без міліції, прокуратури та судів, без української, законно обраної влади. Натомість – із призначеними Путіним «урядами» терористичних організацій ДНР та ЛНР та створеними ними силовими структурами – аж до так званих армій ДНР і ЛНР. На окупованих територіях – культ Сталіна і Берії, православне канонічне мракобісся, фашизм, цензура. Проголосовані в таємному режимі закони легалізують все це, легалізують тероризм та окупацію.

Янукович відпочиває...

Голосування за путінський проект «спеціального статусу», за наполяганням Порошенка і Турчинова, відбулося у закритому режимі. Безпрецедентно закритому, небаченому раніше режимі. Під час голосування табло було мертвим, ніхто з депутатів не міг бачити, хто і як голосує. Лише наприкінці висвітилася цифра 277 – і Турчинов оголосив: закон прийнято. На всіх попередніх закритих засіданнях табло показувало хід голосування. Результати на сайті не оприлюднювалися, але депутати все бачили. Такого закритого голосування в парламенті не було. Ніколи. Наголошує Анатолій Гриценко.

Ось так на «закритих засіданнях» продали честь Нації і її захисників, загиблих і скалічених героїв. Так продали людей і цілі райони і прирекли нас на спільне проживання разом з убивцями і садистами, яке ми маємо вже 6 місяців. У них сформувалась позиція – у кого автомат, той і правий. Тепер їхні убивства узаконені – і ті, що вже скоєні, і ті, які будуть скоєні в майбутньому. Ми, дончани та луганчани, живемо в цьому пеклі вже шість місяців, і нам вирішили продовжити ще на три роки цей «особливий статус». Проукраїнські дончани, які захищали Донбас, які змушені були виїхати, і ті, які тут залишились до сьогодні, сподівались на звільнення від російсько-кримінальної окупації, а тепер почувають себе згвалтованими і зрадженими.

Два закони, запропоновані Президентом України Порошенком, – «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» та «Про недопущення переслідування та покарання осіб-учасників подій на території Донецької та Луганської областей» ПОВНІСТЮ відповідають вимогам «сепаратистів», від самого початку конфлікту на Сході. За єдиним винятком. Вони хочуть не окремі райони, а дві області повністю. Ніякої різниці в методах продавлювання «законів» від 16 січня і 16 вересня немає. Хоча тоді голосування транслювалось по телебаченню. «Донбас за спеціальними інженерними спорудами», що озвучив радник Президента України Юрій Луценко, – це діагноз сьогоднішнього владного політикуму.

Проукраїнський Донбас розстріляли і в прямому і в переносному сенсі. ... Нас, уже убитих і ще живих, тих, хто ще карається в катівнях терористичних ДНР та ЛНР, тих, хто покинув, думав, що тимчасово, цей «русскій мир», крім Господа, на «владному олімпі» ніхто не почув, хоча ми всі ці 23 роки робили неймовірні зусилля, щоб розірвати заїжджений, як платівка, шаблон, про нібито «неукраїнський Донбас». Замість нас почули голос агресивного убозства і невігластва, голоси шводерів і криміналу, голоси антиукраїнського Донбасу – цих лицемірів і брехунів із ПР і КПУ, а тепер ще й блоку Петра Порошенка, і видали це за голос усього Донбасу. І віддали нас на поталу путінським бесам і моторолам, абверам, бородаям і стрелковим, антюфєєвим та іншій нечисті.

12 вересня Комітет патріотичних сил Донбасу звернувся до Президента України Петра Порошенка, Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка, голови Верховної Ради України Олександра Турчинова з приводу законопроекту Порошенка про особливий статус деяких регіонів Донецької та Луганської областей. Текст наводимо повністю:

Звернення Комітету патріотичних сил Донбасу

«У своєму виступі на засіданні Кабінету Міністрів 10.09.14 Президент України Петро Порошенко заявив, що найближчим часом до Верховної Ради України буде внесено проект Закону України «Про тимчасовий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей». Це буде зроблено відповідно до Мінських домовленостей з представниками РФ та ОБСЄ, за участі терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР».

Звертаємось до вас з вимогою – і зараз, і надалі чути і враховувати голос не тільки тих, хто зі зброєю піднявся проти нашої держави, зруйнував мирний Донбас і офіційно визнаний терористами, а й сотень тисяч мешканців регіону, які під загрозою фізичного знищення змушені були залишити своє житло, власність, робочі місця і стати біженцями у власній державі. Нас незаконно позбавили більшості громадянських прав, гарантованих Конституцією, але ми залишаємось громадянами цієї країни!

Ми вважаємо, що й зазначений Закон, і будь-які інші регуляторні акти, які стосуватимуться врегулювання кризи на Сході, мають враховувати, в першу чергу, наші права та інтереси (як безпосередньо постраждалої сторони конфлікту) та базуватися на:

а) беззастережному і повному суверенітеті України над усією територією Донбасу, – в тому числі й тією, яка тимчасово захоплена терористами;

б) унеможливленні будь-якої прямої чи дотичної легалізації статусу терористичних квазідержавних утворень.

Ми розуміємо необхідність компромісу заради досягнення миру і поважаємо зусилля української влади, спрямовані на це. Але закликаємо всі політичні сили не ухвалювати закон «про особливий статус» територій Донбасу, якщо в ньому не будуть закладені наступні положення:

1. Місцеві вибори можуть бути оголошені тільки після:

а) повного відновлення фактичної юрисдикції України на цих територіях;

б) виведення з території України незаконних збройних формувань та іноземних військ;

в) забезпечення рівних прав для усіх суб'єктів виборчого процесу шляхом відновлення на «особливих» територіях плюралістичного національного інформаційного поля.

2. Забезпечення для громадян України, які змушені були покинути свої домівки, у повному обсязі прав і свобод, у т.ч. свободи пересування та можливості участі у місцевих виборах за місцем постійної реєстрації, або в тимчасових виборчих дільницях в інших регіонах України, за наявності реєстрації в «особливих територіях» де відбуваються позачергові вибори до місцевих органів самоврядування.

3. Обов'язкова участь у виборчому процесі незалежних спостерігачів, у т.ч. іноземних.

4. Пропорційна система виборів.

5. Забезпечення фізичної безпеки для всіх кандидатів.

Ми вважаємо, що без забезпечення умов, зазначених у пунктах 1,2,3,5, в окремих районах Донецької та Луганської областей не можна проводити голосування і на загальнонаціональних виборах.

Що стосується відновлення життєдіяльності регіону, то ми вимагаємо:

1) щоб цей процес не був монополізований будь-ким;

2) щоб кошти державного бюджету України спрямовувалися лише на території, які повернуті під повну фактичну юрисдикцію України.

Ми вимагаємо від української влади чути голос не тільки сепаратистського Донбасу, але й голоси патріотів, яких в донецькому й луганському регіонах більшість, і на плечі яких ляже основний тягар по відбудові економіки регіону та побудові там нового, українського Донбасу.

Ми застерігаємо органи влади та політичні сили України від співробітництва з терористичними організаціями „ДНР" та „ЛНР"».

Не почули!

І завершили здачу, яка почалася ще в березні. А тепер подивимось, за що ці люди голосували. Закон містить статті тільки про свободу використання російської мови. І ні слова про українську. Коментар тут зайвий. Бо україномовна школа №111, яку в 2011 році ліквідували депутати від Партії Регіонів Донецької міської ради і роботу якої відстояли в судах батьки школярів, тепер ліквідована і переведена в російську школу №100, як і планувала в свій час ПР. До школи №2 в м. Макіївка вже прийшли озброєні люди, заставили зняти оформлені українською мовою стенди і заявили, що школа працюватиме російською. Обійдено увагою питання свободи слова, свободи ЗМІ, відсутності існування українського інформаційного поля.

Приведу текст статті 1. «Відповідно до Закону тимчасово, на три роки, вводиться особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей, до яких відносяться райони, міста, селища, села, визначаються рішенням Верховної Ради України (далі – окремі райони Донецької і Луганської областей)». Чи не виникло хоч у одного депутата, який проголосував за цей «закон», запитання, які ж то окуповані райони, де їх перелік, коли парламент буде приймати рішення про них, чи виведе РФ свої війська та воєнну техніку звідти, чи продовжаться воєнні дії на цих територіях, чи будуть вони розширюватись до ухвалення рішення про їх статус, чи це стосується тільки територій станом на 16 вересня. Отже, пшик.

Далі – згідно зі ст. 2 цього Закону, законодавство України діятиме на території Донбасу не в повній мірі, означає, що ці території «випадають» з української юрисдикції. Уточнення цього «випадання» в ст.ст. 5, 6, 8 та 9:

– згідно зі ст. 5 цього закону склад прокуратури та судових органів призначаються фактично місцевою владою Донбасу.

– згідно зі ст. 6 цього закону місцеві органи самоврядування визнаються юридично рівними Кабінету Міністрів та окремим міністерствам.

Тобто, місцева влада Донбасу перестає бути підпорядкованою центральній владі, і взаємодія між ними йде за допомогою окремо укладених угод. Додатково цю тезу потверджує ст. 8 та ст. 9.

– згідно зі ст. 8 цього закону місцеві органи влади Донбасу отримують право на укладання власних міждержавних угод.

– згідно зі ст. 9 цього закону створюються так звані «загони народної міліції», яка підпорядковується місцевим органам влади. Тобто формуються власні внутрішні силові структури Донбасу, які не підпорядковані українській правоохоронній системі.

Отже, Донбас отримує повну автономію у виконавчій, судовій та законодавчій (у вигляді необов'язковості виконань українського законодавства та укладання міжнародних угод окремо від українського національного законодавства) владах. Тобто, Україна з унітарної держави перетворюється на конфедерацію.

Враховуючи ще й проголосований закон про амністію, ті, хто вбивав, катував, мародерствував, стануть «народною міліцією», закону про яку теж ще немає. Вся кримінальна московсько-чеченсько-осетинська нечисть, терористи й бойовики, які незаконно взяли до рук зброю, захопили майже всі адміністративні приміщення, розікрали все, що їм заманулось, припинили з квітня трансляцію українських телеканалів, радіо, друк газет, зруйнували інфраструктуру Донбасу, будуть жити в покинутих і захоплених помешканнях проукраїнських дончан, будуть їздити на крадених авто, як «народна міліція». Про утворення та діяльність загонів народної міліції сільський, селищний, міський голова інформує місцеве населення через засоби масової інформації, сказано у «законі» (?!). Через які ЗМІ, спитати б у Президента України?

Й останнє. Дуже б хотілось почути, як собі уявляють наші владці проведення позачергових виборів депутатів районних, міських, районних у містах, сільських рад, сільських, селищних, міських голів в окремих районах Донецької та Луганської областей в неділю, 7 грудня 2014 року, де ДНРом і ЛНРом оголошено військовий стан із комендантською годиною та відсутністю законно обраної влади, заборонено на їх території функціонування партій «Свобода», «Батьківщина» та «Удар».

У ст. 10 доручається Кабінету Міністрів України невідкладно, за участю органів місцевого самоврядування окремих районів Донецької та Луганської областей, підготувати та внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти та забезпечити ухвалення підзаконних нормативно-правових актів, що випливають з цього Закону. Отакої! Це означає, що без прийняття нових законів та підзаконних нормативно-правових актів цей Закон є мертвий! Його реалізація неможлива. І хто таке міг внести в парламент України? І як 277 народних сліпців могли за таке проголосувати? Патріоти України, які гинули на Євромайдані та в зоні АТО, перевертаються в могилах.

Мінський протокол від 5 вересня 2014 року щодо припинення воєнних дій не виконується й донині. Російські війська і воєнна техніка залишаються на Донбасі. Гинуть і мирні люди, і наші захисники.

Сподіватимемось, що народні депутати від «Свободи», «Батьківщини» й ті, що не голосували, зможуть скасувати цей закон. А українці мають надати їм допомогу. Також громадяни України на наступних парламентських виборах мають проголосувати проти тих політичних сил, які проголосували за «особливий статус» та за закон про амністію.

Влада зобов'язана відповідати за те, що сталося! Кожен з тих, хто це допустив, відповість, і жодна депутатська чи президентська недоторканність їх не врятує.

Донецьк

ГЕОПОЛІТИКА

Генерал Філіп Брідлав:

РОСІЯ ЗАГРОЖУЄ БЕЗПЕЦІ ВСІЄЇ ЄВРОПИ

Росія не лише не проводить деескалації конфлікту в Україні, але й нарощує свої війська, користуючись режимом припинення вогню на Донбасі. Про це, виступаючи в понеділок у Вашингтоні в Атлантичній Раді США, повідомив головнокомандувач сил НАТО у Європі, генерал Філіп Брідлав. На його думку, Росія таким чином намагалася вплинути на ухвалення рішень у Києві, де у вівторок Верховна Рада України ухвалювала два ключових закони – про статус Донбасу та ратифікацію Угоди про асоціацію з Європейським Союзом.

Виступаючи у Вашингтоні, головнокомандувач сил НАТО у Європі Філіп Брідлав змалював бачення ситуації в Україні з точки зору командування Альянсу. Він заявив, що Росія використовувала «гібридну війну» проти України від самого початку в Криму, а потім на сході України. Але коли Україна вчинила військовий спротив на Донбасі, то просування російських військ, що складаються і з так званих проросійських сепаратистів, і з «зелених чоловічків», вдалося спинити, то не лише Україна, але й її союзники постали перед питанням, чи Москва потерпить військову поразку від України. За словами генерала Брідлава, успіх українського війська був неприпустимий для Москви, а тому російське керівництво перейшло до використання регулярних військ.

«Гадаю, що лінія підтримки тепер відкрита до Донецька та Луганська, думаю, що під час припинення вогню ця лінія постачання буде використовуватися на повну потужність. Ми бачимо величезний тиск, який російські війська чинять на Маріуполь. І, гадаю, на це можна подивитися з двох боків: або вони використовують цю силу для примусу, говорять «виконуйте наші умови, бо інакше…», або ж це є сили, просто готові для захоплення порту», – вважає генерал Брідлав.

На думку американського генерала, ці сили використовуються для створення конкретного та прямого тиску на керівництво України.

«Вони зараз протягом кількох днів зменшували військову присутність на Сході, але залишили там цілком спроможну і добре підготовлену силу на Сході, що дозволяє здійснювати тиск на Президента Петра Порошенка та керівництво України. І цей тиск, на мою думку, дозволяє їм цілком формувати геополітичний контекст східної України в майбутньому», – переконаний головнокомандувач сил НАТО у Європі Філіп Брідлав.

Песимістичний його прогноз і в короткостроковій перспективі: Україні загрожує поява «замороженого конфлікту», який гальмуватиме її розвиток.

«Гадаю, що припинення вогню, хоч і було добрим у багатьох аспектах, хоча б тому, що допомогло зберегти багато життів, сприяє також і нагнітанню ситуації на сході України, яка може легко перерости у ще один «заморожений конфлікт», – прогнозує генерал НАТО.

Гібридні методи війни, які застосовує Росія, загрожують безпеці Європи. Переконаний головнокомандувач об'єднаних збройних сил НАТО в Європі Філіп Брідлав.

«Європа, попри велику роботу наших попередників упродовж останніх 70 років, стала регіоном напруження. Росія силою змінила кордони кількох країн, порушивши їхній територіальний суверенітет. Росія нелегально анексувала частини країн, це те, що ми ніколи не зрозуміємо. Росія також застосовує гібридні методи ведення війни для подальшого наступу, який загрожує їхнім сусідам і безпеці Європи», – сказав Брідлав.

За словами Філіпа Брідлава, наразі Росія вивела з території України частину своїх військ, але вони залишаються поблизу кордонів.

«З максимуму у 10 російських батальйонно-тактичних груп, які були на території України, думаю, ще чотири залишається там. Росія виводить свої сили зі сходу України, але, не помилюся, якщо скажу, що ці сили можуть швидко повернутися назад, якщо буде такий наказ», – наголошує Філіп Брідлав. На його думку, Кремль використовує припинення вогню з однією метою – для переозброєння сепаратистів на Донбасі.

Росія нарощує свої війська на східних кордонах України і зовсім не вживає заходів для деескалації конфлікту. В результаті ситуація там лише нагнітається та загрожує спричинити ще одну «заморожену» зону.

За матеріалами Радіо Свобода

ЗНАЙ НАШИХ!

ПОДРОБИЦІ ГЕРОЇЗМУ ВРАЖАЮТЬ,

або Як український танкіст Коля три новітні російські танки здолав

Про героїчний вчинок українського військового 51-ї бригади з Волині Миколи Тишика повідомив на своїй сторінці користувач Фейсбук Юрій Джей.

Подробиці і стиль варті неабиякої уваги. Подаємо допис повністю.

«І знову про героїв. На фото Коля Тишик – танкіст з Волині з 51-ї бригади. Скромний, добрий хлопець 24 років. І ось його історія. Всі знають, що російські танки Т-72 перевершують по багатьох параметрах наші Т-64М. «Расейские» шанувальники Путіна, які носять погони і називають себе офіцерами, запевняють своїх танкістів, що «хохляцкие танки» ніколи не попруть проти військової гордості Шойгу один на один і будуть драпати до Черемоша.

І ось одного разу на «дАмбасе» три москальських танки атакували український блокпост. «Завдяки» нашому військовому керівництву протитанкових засобів у наших солдатів, звичайно, не було. Хлопці зрозуміли, що їм хана, але все одно

Той самий герой-танкіст Коля ТИШИК із трофеями

вирішили прийняти бій. Поки москальські «херої» з наклейками «Сепцназ Оплот» обстрілювали з великої відстані наш блок, хлопці по рації просили допомоги від артилерії або авіації, давали координати цілі, але допомоги не було. Як раптом із зеленки вилетів український танк Т-64М нашого Колі. ОДИН древній танк проти ТРЬОХ танків ворога!!!! З першого ж пострілу Коля підбив одне з расейських чудес техніки, і поки два інших збирали в кулак залишки хоробрості, став маневрувати між блокпостом і ворогом, щоб повести їх за собою подалі від блоку.

Трохи отямившись, расейскіе «сміливці» з одвічним «Дик йолы-пали», ломанулись за Колею в погоню. Коля маневрував, а вперті «старші брати» тупо перли по прямій, щоб не втрачати швидкість. Зрозумівши такий маневр, Коля заманив цих двох шанувальників «Глонаса» прямо в болото. Підсумок. «Херої» вибиралися з потопаючих танків і, гордо та відважно, з «захлестыванием голени», пустилися навтьоки. Один танк потонув повністю, а другий просто загруз. І що зробив наш Коля? Правильно! Як хазяйська дитина, Коля зачепив москальское диво техніки тросом, витягнув його з болота і на ньому прибув у табір 51-ї бригади. За проявлений героїзм країна нагородила Колю… відпусткою!!! Так що ось які хлопці живуть поруч з нами!

Слава Україні!»

ПОЗИЦІЯ

Буковський готовий навчити, як послати Путіна

Президентові України Петру Порошенку не має сенсу вести переговори з Володимиром Путіним. Таку думку висловив дисидент Володимир Буковський в інтерв'ю Укрінформу.

«Путіну треба подивитися в очі і сказати: «Путін, йди ти ось туди». І все. Я готовий до Петра Олексійовичеві приїхати до Києва і навчити посилати», – заявив він. На думку Буковського, вести переговори в нинішній ситуації – означає де-факто визнати поразку.

«КДБ – особлива порода тварин. Слово «ні» вони не розуміють, домовитися з ними не можна, на компроміс самі не йдуть, а компроміс противника сприймають як слабкість. І якщо ти не послав КДБ, отже, що ти сам собі зробив велике горе. Це означає, що вони тиснутимуть далі, поки не завербують. У КДБ є тільки дві іпостасі: або ти їх ворог, або ти їх агент», – підкреслив він.

ПОЗИЦІЯ

НЕ РОЗРАХОВУЙТЕ НА НІМЕЧЧИНУ І ФРАНЦІЮ –

діячі польської «Солідарності» до українців

50 колишніх діячів польської антикомуністичної опозиції написали відкритого листа до українців, Президента України Петра Порошенка та з'їзду української партії «Солідарність».

Підписанти вважають, що Україна бореться не тільки за свою власну свободу, але й за свободу народів Європи. «Сьогодні Росія веде з Україною неоголошену війну, але це – її стиль і методи. Так само, як орди більшовиків у 1920 році ми зупинили неподалік Варшави, дасть Бог, що ви зупините їх на Донбасі», – написали польські діячі.

Вони застерігають: «Не розраховуйте на Німеччину, не розраховуйте на Францію, вони піклуються тільки про свої власні інтереси. Борітеся звитяжно! Росія прислухається тільки до сили. Будьте сильними!».

Автори звернення просять не забувати про союзників українців та поляків – кримських татар. Підписанти відкритого листа наголошують, що це – «нація, яка була повністю депортована, й напівзамордована», тож вона «має право на повернення на свої землі і мирне життя в Криму в межах незалежної України».

Діячі польської «Солідарності» вважають, що Москва «намагається посварити польський та український народи, використовуючи злочини сімдесятирічної давнини». На думку підписантів звернення, для примирення поляків з українцями не потрібен посередник в Москві. «Ми можемо впоратися самі. Сваркою між поляками та українцями завжди насолоджувалися наші вороги», – йдеться у листі.

Звернення зокрема підписали діячі «Воюючої Солідарності» Ядвіґа Хмєльовська і Пйотр Хлебовіч, політолог Пшемислав Журавський вел Ґраєвський, голова політичного комітету кримських татар на чужині Селім Хазбієвіч, представник комітету репресованих під час воєнного стану Тадеуш Волинець, а також представники інших польських організацій, що об'єднують ветеранів антикомуністичної опозиції.

Німецька і французька сторони висловлене у цьому листі не коментували.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

ПРОЩАЙ

«Прощай, немытая Россия»
М. Лермонтов

Прощай, невмивана Росіє,
Піди помийся врешті-решт:
Кров на руках твоїх пляміє,
Якою сходив Будапешт.

Явила Польщі хижий норов,
Псевдозаступнице слов'ян,
Коли твій обер-кат Суворов
Карав на горло варшав'ян.

Грабунок маєш за відвагу,
Підлота – твій природний стан.
Ти танки кидала на Прагу,
Ічкерію, Афганістан...

Тепер запрагла України,
Знов тягнеш нас у царство тьми.
Ти не пробачила провини,
Що гідні ми і вільні ми.

Звеш нас презирливо «укропи»,
Живеш без честі та стида,
Та ми є часткою Європи,
А ти споконвіків орда.

Прощай з царями і псарями,
Росіє ница та лиха.
Хай мур постане поміж нами!
Прощай навіки. ПНХ!

 КОРУПЦІЇ – БІЙ!

ЧОМУ В УЗИНІ НЕ ЗБУДУВАЛИ АНТИТЕРОРИСТИЧНИЙ ЦЕНТР?

Наталка ПРУДКА

Хто відповість за те, що протягом п'яти років штучно гальмується будівництво в Узині антитерористичного центру підготовки охоронців на замовлення Управління державної охорони України?

Чому не збудовано сучасний Міжнародний вантажний аеропорт (хаб) на базі колишнього аеродромно-технічного комплексу «Узин»? Чому державна скарбниця не дорахувалася 130 мільйонів гривень? Чому не створено десятки тисяч робочих місць в Узині?

Покарання за це мають понести керівники Фонду державного майна, які шостий рік поспіль штучно гальмують підписання договору оренди на деякі об'єкти аеродромно-технічного комплексу «Узин» з переможцями конкурсу ТОВ «Іст-Вест Транспорт-груп» та ТОВ «Узин Транс», які готові інвестувати в колишній військовий об'єкт $1,2 мільярда.

Таке рішення на своєму засіданні 9 серпня винесла Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації (далі – Комісія). Відповідні звернення спрямовані до Генеральної прокуратури, Міністерства внутрішніх справ, Служби безпеки, Вищого господарського суду, прем'єр-міністра та в інші інстанції.

Комісія заявляє про відверто корупційні діяння Фонду, а тому наполягає на об'єктивній перевірці силовими структурами ситуації навколо створення Міжнародного аеропорту Узин, враховуючи заяви переможців конкурсу, цитую, «про намагання отримати неправомірні вигоди», тобто, хабара. У зверненні до прем'єр-міністра члени Комісії наполягають на неможливості подальшого перебування на посаді виконуючого обов'язки голови ФДМ Дмитра Парфененка та його заступників, які на 100 відсотків були сформовані урядом Януковича і обслуговували інтереси сім'ї, та звинувачують їх у злочинних діях і намаганні замести сліди.

У рішенні Комісії сказано: «Як показала перевірка, здійснена Робочою групою Комісії під головуванням народного депутата України Едуарда Леонова, у співпраці з Комітетом ВР з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією (очолює Віктор Чумак), керівництво ФДМ, не маючи законних підстав, ігноруючи результати конкурсу оренди зазначених об'єктів, понад 5 років ухиляється від оформлення договорів. При цьому не виконуються судові рішення, в тому числі Вищого господарського суду України, ігноруються висновки транспортної прокуратури, подання Міністерства юстиції України, неодноразові звернення нашої Комісії. Цим поставлено під загрозу реалізацію унікального за масштабами (більше $1 млрд) інвестиційного проекту», – сказано в зверненні Комісії до Прем'єра Арсенія Яценюка.

Увагу Прем'єра Комісія фокусує на проекті будівництва Міжнародного вантажного аеропорту Узин на базі колишнього аеродромно-технічного комплексу. В цьому об'єкті зацікавлене командування Повітряних Сил Збройних Сил України, яке в особливий час може використовувати такі об'єкти без згоди власника, а тим більше орендаря – сьогодні це особливо актуально в умовах військової агресії з боку Росії.

Голова парламентського Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Віктор Чумак стверджує, що керівництво ФДМ використовує сфальсифіковані дані про переможців конкурсу, намагаючись приховати свої злочинні дії та уникнути карної відповідальності за відкритими МВД справами.

«Фонд не виконує свої власні умови конкурсу, що, на мові юристів, означає спонукання орендаря до дачі хабара. Крім того, СБУ має інформацію, що розмір хабара, який вимагали працівники Фонду, сягає десятків мільйонів доларів», – сказав Віктор Чумак в присутності заступника Фонду Ігоря Миронюка, який не спростував це сенсаційне повідомлення!

В ході засідання І. Миронюк спробував дезінформувати присутніх, заявивши, що інвестори повинні починати платити оренду вже після завершення будівництва об'єкту. Але це не відповідає умовам договору оренди, підписання якого блокується понад 5 років. В такий спосіб він спробував уникнути відповідальності за скоєнні збитки від неотриманням бюджетом коштів – 130 мільйонів гривень.

Отже, за право інвестувати понад мільярд доларів на створення десятків тисяч робочих місць в Узині, Фонд вимагав від інвестора хабара розміром десять мільйонів доларів – ця цифра неодноразово звучала в ході засідання Комісії.

З огляду на військову агресію з боку Росії, починаючи з березня 2014 року вищезгадані парламентські комітети активізували свої зусилля над створення аеропорту Узин. «Відразу ж почалася метушня з боку Фонду з метою приховати свої злочинні дії. І про це я можу заявити в якій-завгодно інстанції», – сказав Віктор Чумак (до речі, він генерал-майор юстиції). За його словами, СБУ та Генпрокуратура повинні провести жорсткіше розслідування і суворого покарати керівників Фонду, які підписували більшість документів, що блокували договір оренди. Починаючи з 2010-го року, більшість підписів на документах Фонду по Узину ставить заступник голови І.Миронюк.

ІСТОРІЯ АВІАБАЗИ УЗИНА

Роботи над створенням Міжнародного вантажного аеропорту почалися відразу по тому, як у вересні 2005-го року в.о. прем'єра Юрій Єхануров видав розпорядження №393-р «Про передачу частки майна у кількості до 180 одиниць аеродромно-технічного комплексу «Авіаційна база Узин» до сфери Управління державної охорони».

Перелік цього надзвичайно потужного авіа комплексу налічував до 300 об'єктів, інженерних мереж, гаражів, різних складів (включно й для паливно-мастильних матеріалів), сховищ, аварійних електростанцій, котелень, казарм, тощо – їхню вартість уже ніхто не оцінить, адже більшість майна розграбовано. Це була одна й найпотужніших авіабаз колишнього Союзу – в Узині базувався бомбардувальний авіаполк, який припинив свою діяльність 1993-го року.

Літаки, здатні нести крилаті ракети на відстань до 2500 км, були знищені. Тисячі людей втратили роботу. Населення міста скоротилося вдвічі.

За ініціативою Київської облдержадміністрації 2008-го року уряд доручив зацікавленим міністерствам та відомствам розглянути можливість створення там Міжнародного вантажно-пасажирського аеропорту Узин. З цією метою у січні 2009-го Фонд державного майна (за погодженням з Міністерством транспорту та зв'язку) провів конкурс на право оренди 14 об'єктів комплексу. Переможцем стали вищезгадані ТОВ «Іст-Вест Транспорт-груп» та ТОВ «Узин Транс». З метою захисту своїх прав, згодом переможці конкурсу створили холдинг «Укрінвестфорум». Ці компанії запропонували найбільшу місячну орендну плату порівняно зі стартовою ціною, а також зобов'язалися виконати низку інших умов конкурсу, зокрема, створити Антитерористичний центр підготовки охоронців. Центр мали б збудувати до 2011 року. В умовах нинішніх військових нападів з боку Росії це мало б неоцінену користь, адже тоді б на Сході гинуло менше наших військових.

Фонд держмайна затвердив переможців наказом від 20.01.2009 р №60, однак, договір не підписав. Почався етап, який нині депутат Віктор Чумак назвав «спонуканням орендаря до дачі хабара».

Спочатку депутат Валерій Писаренко, який згодом був виключений з фракції БЮТ за підтримку Партії регіонів, подав запит щодо законності проведення конкурсів – на цій основі прем'єр Юлія Тимошенко у лютому 2009-го доручення №4011/1/1/1-09 зупинила підписання договорів оренди.

Відразу ж на це проареагувала Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації і звернулася до Генеральної прокуратури та СБУ з проханням перевірити законність проведеного конкурсу та відповідність інтересам держави створення міжнародного аеропорту.

Перевірки тривали кілька місяців, але ні Генпрокуратура (лист від 01.04.09 №10/2-30170-09), ні СБУ (лист від 26.02.09 №8/1/1-1563) не знайшли в діях ФДМ порушень законодавства при проведенні конкурсу. Крім того, міністерство транспорту та зв'язку і Управління державної охорони України надали підтвердження, що майно колишньої авіабази Узин перебуває в такому жалюгідному стані, що без залучення інвесторів його використання вже неможливе.

Проте Фонд уперто не підписує договір оренди. Тому переможці конкурсу звернулися до Господарського суду Києва з позовною заявою до ФДМ про спонукання укласти договір оренди. Суд повністю задовольнив позов інвестора.

Водночас Вищий господарський суд України постановою від 27.07.2010 у справі №35/231-46/28 залишив рішення суду першої інстанції без змін. Рішення суду вступило в законну силу!

Але Фонд держмайна і далі продовжує ігнорувати рішення суду й звертається до Верховного суду України з касаційними скаргами про скасування рішення суду першої інстанції.

Відбулося 72 судових засідань, з яких 70 ухвалено на користь інвесторів, які, до речі, вже відверто оприлюднили факти вимагання та шантажу з боку окремих народних депутатів та високопосадовців Фонду.

Останнім судовим рішенням стала постанова Вищого господарського суду України від 19.04.12 у справі №35/231-46/28: позовні вимоги ТОВ «Узин Транс» суд задовольнив повністю. Але Фонд все одно продовжує ігнорувати судові рішення, хоча законодавство трактує їх невиконання як злочин, що вимагає покарання.

РОСІЙСЬКИЙ СЛІД

Переможці конкурсу по Узину переконані: крім спонукання до хабара, є ще одна причина безпідставного затягування керівництвом Фонду реалізації проекту Міжнародного аеропорту в Узині – це створення небажаної конкуренції Росії, де також розробляєся подібний проект.

Виявляється, росіяни також працюють над створенням авіаційних вантажних терміналів з метою впорядкування існуючих вантажних потоків з Азії до Європи та США, оминаючи Україну. Тому їм не потрібен конкурент в Україні.

В Узині планували збудувати потужний авіахаб площею понад 3000 гектарів, з сучасною інфраструктурою, до якої б входили авіабаза і система митних терміналів для обробки вантажів, що мали б надходити всіма видами транспорту (авіаційний, залізничний та автомобільний).

Планувалося також збудувати спеціальну промислову зону з декількома великими виробництвами, в якій спроектована система складів, гаражів та доріг з метою забезпечення рівномірного транспортного навантаження.

Проте нині важко спрогнозувати подальшу долю проекту в державі, наскрізь пронизаній метастазами корупції.

«Якби не ця ситуація в Україні, інвестори були налаштовані припинити свою діяльність і компенсувати збитки через міжнародні суди, але сьогодні для них ця справа стала принциповою», – повідомила автору статті консультант Спеціальної контрольної Комісії ВРУ з питань приватизації Наталія Соколовська.

Фонд намагається уникнути карної відповідальності, тому вдається до фальсифікації даних про інвесторів та їхні наміри.

У зверненні президента «Укрінвестфоруму» Ю.Литвиненка до голови Комітету ВР з питань боротьби з організованої злочинності і корупції оприлюднені імена хабарників – це депутат Валерій Писаренко та заступник голови Фонду Ігор Миронюк.

«Нас, українських та американських громадян намагаються виставити як «Російське олігархічне угруповання», яке хоче перетворити Узин в Черкізовський ринок. З іншого боку, нібито ми плануємо використовувати в інтересах Росії колишній аеродромний комплекс, який, начебто, й досі в ідеальному стані, – повідомляє Ю.Литвиненко. – Організатори цієї брехні навіть не знають, що минулого року з Обладміністрацією ми підписали угоду про створення на цих же територіях декількох потужних виробників з чисельністю робітників до 50 тис. Їх це не цікавить, вони не держслужбовці, а кишеньково-службовці».

Досі керівництво ФДМ уникало відповідальності. Та, щоб не довелося через міжнародні суди Україні компенсувати збитки, завдані інвесторам, вигідніше просто зупинити аферу. Останню крапку повинен поставити Прем'єр Арсеній Яценюк.

 НА ПУЛЬСІ

РУХ, ЩО ТІЛО РВЕ ДО БОЮ

8–9 вересня 1989 року – знаменна дата для всієї багатомільйонної української громади, котра колись творила цю шановану в народі громадську організацію, яка й привела Україну до історичного проголошення Незалежності 24 серпня 1991 року.

На жаль, великий народний здвиг, на відміну від таких же рухів у Балтійських республіках, завершився лише проголошенням державності, залишивши при владі посткомуністичну номенклатуру, яка й побудувала нинішню олігархічно-кримінальну систему влади в державі. І довелося українській нації робити аж дві революції на Майдані, а нині вести ще й визвольну війну проти російських окупантів та їхніх прислужників – сепаратистів на Донбасі, щоб позбутися наслідків імперії зла. Є надія, що нарешті тепер наша держава стане на той шлях розвитку, що привів народи Литви, Латвії та Естонії у вільну демократичну сім'ю європейських народів – ЄЕС. Адже щойно Верховна Рада ратифікувала Угоду про асоціацію з ЄС.

З нагоди 25-річчя Руху в приміщенні НРУ відбулась наукова конференція, присвячена проблемам становлення та розвитку державності в Україні, а згодом – й Урочисті збори Народного Руху в історичному залі Політехнічного інституту (тепер Національного університету), які вів перший голова Руху– Іван Драч *(див. фото)*. Привітати друзів по спільній боротьбі за українську справу прийшли Голова КУНу – Степан Брацюнь, Голова Української партії – Олег Олійник, Голова Спілки офіцерів України – Євген Лупаков, керівники політичних та громадських організацій.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ДО 500-ЛІТТЯ ПЕРЕМОГИ ПІД ОРШЕЮ

ЦЕ БУЛА БИТВА ДВОХ ЦИВІЛІЗАЦІЙ –

європейської та азійської, в якій перемогли європейці

8 вересня цього року минуло 500 років з того дня, коли об'єднані сили Великого князівства Литовського і Польського королівства загальною кількістю 30 тисяч воїнів під командуванням князя Костянтина Івановича Острозького розбили під Оршею (нині ця річка і місто розташованів Республіці Білорусь) 80-тисячне московське військо.

Окрім литовців іполяків, перемогу в цій битві кували представники багатьох інших європейських народів – русини (українці), білоруси, чехи, німці, серби. Великого гетьмана Литовського Костянтина Острозького з великими почестями зустрічали у Варшаві та Вільно. А польський історик Мацей Стрийковський, високо оцінивши воєнні заслуги волинського князя, назвав його «другим Ганнібалом, Пірром, Сципіоном руським і литовським».

«Це була битва двох цивілізацій – європейської та азійської, в якій перемогли європейці», «Перемагають лише ті, котрі об'єднано рухаються вперед», – ось лейтмотиви урочистостей з нагоди 500-річчя перемоги під Оршею, які нещодавно пройшли в місті Острозі на Рівненщині – родовому гніздi князів Острозьких. Святкування цієї славетної дати відбулося за участю офіційних делегацій з Литви та Польщі.

Влада ж Білорусі заборонила відзначати в себе на батьківщині перемогу у битві під Оршею, де, зрештою, і належало б це зробити. Офіційний Мінськ не хоче дратувати Росію. А була запланована велика програма за участю дипломатів, політиків, громадських діячів, яка мала завершитися великим концертом. Лише встановили на полі битви барельєфи полководців – Костянтина Острозького, Юрія Радзивілла, Івана Сапіги, на каменях викарбувано дату битви та слова із пісні про цю подію. Та хай там як, але до Острога на святкові заходи все-таки приїхали представники білоруської опозиції.

Білоруси із світлою заздрістю вслухалися в слова голови Комітету з питань освіти, науки ікультури Сейму Литви Аудронє Пітрене́не. В Національному університеті «Острозька академія» гостя розповіла про велике значення перемоги під Оршею для подальшого розвитку Литви, значення, яке збагнула сучасна влада цієї держави.

«Ця перемога дозволила на 40 років укласти мир в державі, який дав Литві можливість зміцніти, дозволив створити простір свободи, поваги до права людини і утвердження європейської цивілізації, – мовила гостя. – Був створений Перший литовський статут, у нас стали поширюватися ідеї ренесансу... Влада Литви гідно оцінила цю перемогу. Сейм Литви проголосив 2014-ий Роком битви під Оршею, а уряд затвердив широку програму святкувань...»

Батальна картина Юрія Нікітіна «Перемога князя Костянтина Острозького у битві під Оршею»

А заступник голови провідної опозиційної партії в Білорусі – Білоруського народного фронту – Ігор Ляльков, ніби у відповідь політику сусідньої держави, висловив перед журналістами надію, що «через певний час ми зможемо святкувати велику перемогу усієї Східної Європи над східним варварством, і зокрема над режимом Лукашенка, який символізує це варварство».

Проректор Національного університету «Острозька академія» з наукової роботи професор Петро Кралюк провів паралелі щодо боєздатності європейських та російської армії із сучасністю. «Європейські держави вже на той час мали більш боєздатні армії – кавалерію, артилерію... Московія мала слабше озброєну армію татарського зразка, але вона залучала іноземних спеціалістів та закуповувала зброю на Заході. Чи не нагадує це нам історію із закупівлею вертольотоносців «Містраль» сьогодні?»

Заступник посла Польщі в Україні Даріуш Бурчинський наголосив на важливості єднання політичних сил заради перемоги над бойовиками і російськими військами, які воюють на Сході України. «Ми зустріли цю дату в дуже складний для України час, коли люди на Донбасі гинуть, дістають поранення. Але тепер головне – єдність українського народу, єдність політичних сил в Україні, зараз не можна займатися чварами. Бо коли Польща вступала до НАТО, а потім до ЄС, то це було рішення усіх політичних сил нашої держави. Перед Україною велике майбутнє європейської держави. Адже і в Росії є люди, які хочуть допомогти Україні, але не можуть цього зробити. І Росія, і Білорусь будуть змінюватися, бо не можна зупинити прогресу людства...»

Учасникам урочистої академії, що відбувалася в НУ «Острозька академія», надіслав привітання Петро Порошенко. В ньому Президент відзначив, що 500 років тому «ми не допустили чужу деспотичну владу на наші землі, але події свідчать, що плани Російської імперії не змінилися»... Зі свого боку, присутні звернулися до глави держави з пропозицією «вивчити питання щодо створення Балто-Чорноморського альянсу за участю України, Польщі, Литви, інших країн Балтії, які б спільно могли забезпечувати безпеку в просторі від Балтійського до Чорного моря і не допускати агресії з боку Росії чи інших держав».

Цими днями східноєвропейський форум «500-річчя перемоги під Оршею» проходить у багатьох місцях, пов'язаних з діяльністю князів Острозьких, зокрема в Острозі, Дубно, Рівному, Старокостянтинові, Полонному, Новограді-Волинському, Вінниці. В рамках святкування – лицарські турніри, козацькі ігри, наукові конференції, круглі столи, пленери художників, презентації страв волинської кухні, концерти…

Але в Острозькому замку свято мало свої родзинки. Головний редактор київського видавництва «Балтія-друк» Віргініюс Строля презентував картину з детальною реконструкцією битви під Оршею. А художник з Києва Юрій Нікітін залишив у цій історичній будівлі батальне полотно «Перемога князя Костянтина Острозького у битві під Оршею», яке створив в Острозі в рекордно стислий термін – протягом двох тижнів. Попри реалістичний зміст, картина містить чимало алегорій. У центрі – князь Костянтин Острозький, за ним – значковий литовець, далі – польський полководець. Зверху – римська богиня Мінерва, яка веде князя до перемоги. Маляр не забув додати епізод, в якому польський воїн замахнувся на життя... Володимира Путіна.

У рядках і між рядками виступів та презентацій, як і у привітанні Президента Петра Порошенка,була відчутна впевненість, що об'єднані зусилля України та міжнародного співтовариства здатні зупинити російську агресію. І перемога союзних військ 500 років тому у битві під Оршею 8 вересня 1514 року на це надихає.

Роман ЯКЕЛЬ

ПОГЛЯД

ПУТІН – ЛУЗЕР, ВІН ВСЕ ПРОГРАВ

Російський опозиціонер Борис Нємцов привів 11 прикладів того, що Путін програв війну з Україною. Про це політик написав на своїй сторінці в Facebook.

«Російський агітпроп зі шкіри геть лізе доводячи, що Путін всіх переміг і всіх нагнув. І Захід «построіл», і Україну, і Росію. Багато хто вірить... Але якщо уважно подивитися на досягнення «нацлідера», то з'ясується, що він... все програв. Абсолютний лузер», – написав Нємцов.

Далі опозиціонер перерахував 11 «досягнень» президента РФ Володимира Путіна:

«1. Хотів, щоб Україна залишалася позаблоковою країною, нейтральною і дружньою. Підсумок – Україна рветься в НАТО. На території країни проходять спільні навчання з арміями країн Альянсу. Ось графік http://ria.ru/cj_mm/20140718/-1016509940.html. Крім того, Порошенко домовився про постачання західної зброї для НД України. http://ria.ru/world/-20140907/1023139303.html

2. Хотів послабити Північноатлантичний альянс. Підсумок – НАТО посилюється, військові бюджети західних країн зростають.

3. Хотів вбити клин між Європою та Америкою. Підсумок-консолідація країн Заходу перед обличчям путінської агресії. І санкції синхронно беруть, і діють спільно.

4. Хотів підсилити роз'єднаність між східними і західними регіонами України.

Підсумок – виникла політично єдина нація (за винятком частини Донецької і Луганської областей). Вперше після здобуття Незалежності в ході президентської кампанії кандидат Порошенко переміг у всіх без винятку регіонах країни. До втручання Путина захід України голосував за одного кандидата, схід за іншого. (2010, Захід – за Тимошенко, Схід – за Януковича, 2004–2005, Захід за Ющенка, Схід за Януковича)

5. Хотів, щоб Україна вступила в Митний Союз. Підсумок – цього не буде ніколи. Україна підписала Угоду про асоціацію з ЄС і хоче євроінтеграції.

6. Хотів створити маріонеткову державу Новоросія від Донецька до Одеси. Підсумок – контролює меншу частину Донецької та Луганської областей. Загинуло 3000 осіб – росіян і українців.

7. Хотів підсилити свій вплив у світі. Підсумок – став ізгоєм. А країна під санкціями.

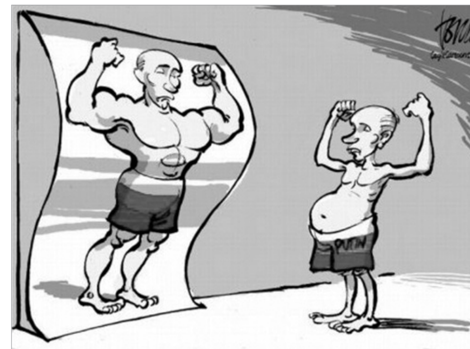
8. Хотів продовольчими санкціями покарати Захід. Підсумок – покарав російський народ. Ціни на продукти зросли (на м'ясо до 40%, на молоко до 20%), а на Заході впали.

9. Хотів мати в Києві лояльну собі владу а-ля Янукович. Отримав – 100% антипутінську.

10. Хотів, щоб український народ його поважав. Отримав: Путін – самі знаєте хто!

11. Хотів розширення Євразійського Союзу. Підсумок – розширився Європейський Союз. За роки правління Путіна в ЄС вступили 13 країн (зараз 28), а до Путіна ніхто. Навіть Казахстан замислюється чи не вийти йому з під опіки путінської Росії.

Переможець або лузер?» – поставив риторичне запитання Нємцов.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

«Ніколи ми не будемо братами». А ми ними ніколи й не були

«Український фашизм», на думку росіян, полягає в тому, що вони хочуть бути собою. Російський фашизм, на думку нормальних людей, полягає в тому, що росіяни хочуть, щоб усі були росіянами (замість епіграфа).

Роман «Залишенець. Чорний Ворон» (2009) Василя Шкляра одразу поставив його головного героя (у свідомості тих, хто прочитав твір і зрозумів його) в один ряд з Вільямом Уоллесом (Шотландія), Стеном Стуре (Швеція), Яном Жижкою (Чехія), Жанною д'Арк (Франція) та ін. Бо Чорний Ворон узявся за зброю, щоб захистити своє. Свою землю, свою Батьківщину, свій звичний світ. Коли приходить чужинець, забирає у тебе все, опоганює твої святині й диктує, як тобі жити, кожен, хто цінує свободу і вважає себе людиною, не погодиться. І тоді про методи вже ніхто не сперечається...

У такій ситуації чітко працює архетипіка. В історії людства «своє» завжди протиставлялося «чужому». Своє – це рідне, близьке, «людське». Чуже – вороже, огидне, «не-людське». А людина – навіть з останнім айфоном у руках – залишається тією, «архаїчно-архетипічною».

Створений на історичних документах (у тому числі – й на архівах КДБ, що стали доступними не так давно) роман розповідає про один з епізодів непростої нашої історії – війни загонів українських повстанців проти радянської влади у 20-х роках минулого століття. Розповідає з усією поетикою та образністю, властивою таким епохам. Цих воїнів називали «бандитами», піддавали анафемі, намагалися стерти їхні імена зі скрижалей народної пам'яті. Адже тоді волелюбний народ, блаженний у своїй штучній амнезії, перетвориться на «упокорену масу». Яка задовольниться хлібом і видовищами... Та не всі з цим погоджувалися... І ось нині історія повторюється знову…

Сьогодні Шкляра називають «батьком українського бестселера», одним із «містичних» вітчизняних письменників. Книги його відносять до категорії «найбільш читані». Вони перекладені болгарською, російською, шведською, вірменською і багатьма іншими мовами. Найбільше прозаїку подобається народна премія «Автор, чиї книги більше всіх крадуть у магазинах».

«Поверніть мені, я нічого подібного в нашій українській літературі не читав. Такої сили твір!» – не втримався від похвали В. Яворівський.

Роман поставив перед сучасним читачем споконвічну проблему національної свободи та національної ідентичності («Хто не з нами, той проти нас!»). Його можна оцінювати по-різному (зрештою, такою зазвичай і буває доля творів, що виштовхують на поверхню социуму задавнені болячки). Але те, що він став явищем у літературному житті, факт незаперечний. І відразу увійшов «до класики». Наскільки красномовний один з «форумних» коментарів: «Прочитавши роман, я вперше в житті переповнилася розумінням того, якою святою кров'ю виведений тризуб на моєму паспорті. Господи, дай українцям мудрості не втратити те, що дісталося такою мукою...»

В'ячеслав ВАСИЛЬЧЕНКО

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

МИХАЙЛО КОЦЮБИНСЬКИЙ НА ГУЦУЛЬЩИНІ

Завітавши до музею Івана Франка, що у с.Криворівні на Гуцульщині, ми з Олексієм Васильовичем Боржковським, невтомним мандрівником, руданськознавцем, побачили на фасаді будинку меморіальну дошку з барельєфом М.Коцюбинського та написом: «Влітку 1910, 1911, 1912 рр. у Криворівні перебував український письменник М.Коцюбинський, який на місцевому матеріалі написав повість «Тіні забутих предків».

Це нас зацікавило, адже письменник-класик – наш земляк: подолянин, народився в м. Вінниці, навчався і мешкав на Вінниччині, зокрема у 1882 р, у с.Пиків Калинівського району.

Олексій Боржковський, як талановитий фотограф зі стажем, зробив ряд цікавих знімків, що ілюструють перебування письменника на Гуцульщині та доповнюють розповідь директора музею Ганни Луцюк.

У 1890 і 1905 рр. М.Коцюбинський відвідав Галичину та встановив тісні зв'язки з І.Франком, О.Кобилянською; В.Стефаником, В.Гнатюком, іншими українськими письменниками та діячами культури. 12 серпня 1910 р. М.Коцюбинський приїжджає у с.Криворівню, нині Верховинського району на Івано-Франківщині.

Перебування на Гуцульщині справило на письменника незабутнє враження. «Я у свій час з головою пірнув у «Гуцульщину», яка мене захопила. «Який оригінальний край, незвичайний казковий народ!» – писав М.Коцюбинський до відомого українського фольклориста, етнографа, громадсько-політичного діяча Володимира Гнатюка. 10 днів прожив М.Коцюбинський в Криворівні, збирав за допомогою В.Гнатюка матеріали до майбутнього твору. Вдруге письменник приїжджає сюди у липні 1911 р. Мешкав він у присілку Заріччя, в хаті дяка Михайла Мосейчука, продовжував вивчати життя, побут, своєрідну мораль, розмаїтий світ вірувань гуцулів.

В. Гнатюк згадував: «М.Коцюбинський так запалився, що постановив конечно набути в Криворівні кусник землі – вибрав навіть місце на горбочку над капличкою – та побудувати там спільними силами зі мною хату на дві партії. Нарисував цілий план хати, план городу і навіть повизначував які квіти і дерева мають бути в нім засаджені».

Та через брак коштів цій мрії не судилося здійснитись.

Повернувшись з гір, М.Коцюбинський пише повість «Тіні забутих предків», перенісши на папір «колорит Гуцульщини, запахи Карпат». Цей твір В.Гнатюк опублікував у перших номерах Львівського журналу «Літературно – науковий вісник» за 1912 р. Цього ж року письменник втретє приїжджає до Криворівні, де продовжує збирати етнографічні матеріали, спілкується з простим людом, намагаючись розмовляти з ним на місцевій говірці.

«Оця робота так захопила мене, що навіть не можу бути спокійним і милуватися природою. Кожна змарнована година мені болить», – писав М.Коцюбинський дружині.

1912 року Криворівню відвідав літературознавець М.Могилянський, перекладач творів М.Коцюбинського російською мовою, який згадував, що у липні того ж року І.Франко, М.Коцюбинський, О.Олесь, В.Гнатюк в будинку О.Валянського, громадського, культурно-освітнього діяча Гуцульщини обговорювали різні питання тогочасної дійсності.

Перебування письменника в Криворівні В. Гнатюк описав у передмові до видання листів і в статті «Лука Гоуматій і його спомин про М.Коцюбинського». «...Гуцули – оригінальний народ, із багатою фантазією, своєрідною психікою. Скільки тут красивих казок, переказів, повір'їв, символів. Збираючи матеріали, переживаю природу, дивлюсь, слухаю і вчусь», – писав наш земляк у листі до М.Горького.

Михайла Коцюбинського цікавила самобутня філософія гуцулів, такі прояви життя як інститут годованців, «вільна любов». Поступово вимальовуються в уяві письменника задуми нових творів. Він хоче показати життя горян на зимарках, полонинах, сплаві лісу Черемошем.

М.Коцюбинський виношував задум написати історичну повість «Довбуш» та повість «Годованці». На жаль, хвороба, а згодом і смерть письменника перешкодили здійсненню задуманого.

В музеї Івана Франка в Криворівні є фото, листи, інші матеріали, які свідчать про перебування М.Коцюбинського в гірському селі. Збереглись також крісло, на якому відпочивав письменник та дерев'яний стіл, задіяний у зйомці фільму за мотивами його повісті «Тіні забутих предків».

Музей-хата – гранда діє на присілку Заріччя. Саме в цій хаті, що належала гуцулці Парасці Харук, відбувались зйомки художнього фільму «Тіні забутих предків». У райцентрі Верховина, колишній гуцульській столиці Жаб'є, діє приватний музей вищеназваного кінофільму.

Гуцульщина, край високих гір, зелених смерек та стрімких рік, гідно вшановує пам'ять нашого земляка, великого сонцелюба та народолюба.

Будинок-музей в якому відбувались зйомки фільму «Тіні забутих предків»

ВІРНИЙ РІДНОМУ НАРОДОВІ

17 вересня виповнилося 150 років від дня народження видатного українського письменника та культурного діяча Михайла Коцюбинського (1864–1913)

В свій час Михайло Коцюбинський жив у Пикові. У пошуках шматка хліба батько майбутнього письменника Михайло Матвійович Коцюбинский з великою родиною тривалий час мандрував по різних куточках Поділля, аж поки не опинився у волосному містечку Станіславчику, де влаштувався на посаду волосного писаря. Після березневих подій 1881 року (вбивства народовольцями Олександра II) становище родини Коцюбинських погіршилось. За «порадою» станового пристава Михайла Матвійовича було звільнено з посади писаря. Зі скрутного становища Коцюбинського несподівано виручив місцевий адвокат Давид Сойфер, до нього з містечка Пиків (нині с.Пиків Калинівського району) приїхав у якійсь справі Фроїл Пізенберг, голова міщанської управи. Він охоче погодився прийняти Михайла Матвійовича на посаду діловода.

У вересні 1882 р. Коцюбинські переїхали із Станіславчика до Пикова. Перед приїздом Коцюбинських містечко Пиків нараховувало близько 5 тисяч мешканців, мало волосну і міщанську управи. На той час Михайлу виповнилось 18 років. Загальна суспільна атмосфера тих часів була надто важкою. Не встигли Коцюбинські обжитись на новому місці – напосіло негадане лихо: на голову Пиківської міщанської управи було обрано іншу людину, а та підшукала собі свого діловода. У цьому ж, 1882 році, мати Михайла Коцюбинського Гликерія Максимівна продала, що мала найціннішого з убогих пожитків, і сім'я вибралась з Пикова до Вінниці.

Мешканка с. Пикова Ганна Миколаївна Семенець (1906) пам'ятає перекази своєї бабусі, яка розповідала їй про те, що Михайло Коцюбинський був допитливим юнаком, який усім цікавився, пильно придивлявся до життя волосного містечка. Можливо, спостереження за місцевим населенням, його побутом лягло в основу ранніх оповідань письменника.

Мешканці с. Пикова та Калинівського району шанують пам'ять письменника-земляка. В Пиківській СЗШ № 2 створено музейну кімнату історії села, куди увійшли матеріали про перебування Коцюбинських у Пикові. У Пикові зберігся будинок управи, в якій працював батько письменника та будинок, в якому мешкала сім'я Коцюбинських.

Вже стали традиційними для учнів загальноосвітніх шкіл та інших навчальних закладів Калинівщини екскурсії у м. Вінницю до музею М. Коцюбинського.

ДО 150-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАЛЕРІАНА БОРЖКОВСЬКОГО

ПОЛУМ'ЯНИЙ БОРЕЦЬ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Виповнилося 150 років від дня народження Валеріана Боржковського – визначного громадсько-політичного діяча, українського етнографа, фольклориста, історика Поділля.

Народився він у 1864 році у містечку Мізяків, нині – село Калинівського району. Його батько, священик Василь Григорович, користувався шаною серед селян. З його ініціативи у 1902 році в Мізякові було відкрито нову церковно-приходську школу. Закладено фундамент церкви, в якій слово Боже до селян він ніс із сином Василем до смерті. Поховано батька вченого біля церкви. Церква і школа діють ще й досі. У 2012 році при школі відкрито дитячий садок на 20 місць.

Навчаючись у Шаргородській духовній бурсі, Валеріан познайомився з Михайлом Коцюбинським. Тут вони подружились і залишились друзями на все життя.

1880 року юнак вступив до Кам'янець-Подільської духовної семінарії, з якої у 1882 році був виключений за участь у нелегальній народницькій організації «Подільська дружина» та братстві тарасівців. Згодом закінчив Одеську духовну семінарію, працював у філоксерній комісії, землеміром, репетитором.

Після поневірянь по Бессарабії, Галичині, Єнісейській губернії, де працював і мешкав у 1897 році, повернувся на Україну у рідний Мізяків, згодом виїхав до Львова. У 1902 році оселився у Вінниці, де розгорнув активну наукову та громадсько-політичну діяльність. Зокрема, був фундатором староміського товариства садівників у Вінниці, входив до складу кількох земських комісій: шкільної, шляхової, економічної, з будівництва Пироговської лікарні.

1917 року стає Вінницьким комісаром Тимчасового уряду, а пізніше – активним учасником українського визвольного руху, що в подальшому і вирішило його долю.

Коли в березні 1919 року Вінницю захопили більшовики, жертвами більшовицького терору стала творча інтелігенція. У квітні 1919 року разом з трьома тисячами національно-свідомих громадян України чекісти арештували Валеріана Васильовича, відвезли до Києва і там у серпні без суду і слідства, розстріляли. Сім'ю репресованого було виселено з власного будинку. Сутужно жилося дружині «ворога народу» з чотирма дітьми.

Вінницький повітовий селянський з'їзд, який «відбувся 27 вересня 1919 року висловив своє обурення цією жорстокою акцією. З'їзд запропонував повітовій народній управі вивісити в учительському інституті, у семінарії і всіх вищих початкових школах повіту портрети розстріляних освітян. Пам'ять загиблих вшанувала також XIX сесія Вінницького надзвичайного повітового земського зібрання. У жовтні 1919 року у Вінниці відбувся суд над агентом ЧК, який заарештував Валеріана Боржковського, М.Старинцем.

Валеріан Боржковський відомий як дослідник етнографії, економіки та історії краю. Свої розвідки друкував на сторінках «Киевской старины», у «Матеріалах до української етнографії», «Экономической жизни Подолии». Вчений вивчав соціально-побутові, культурні явища, етнопсихологічні особливості селянства. Праці «Лірники», «Две лирницкие песни», «Следы древних населений», «Целебный источник», «Парубоцтво как особая группа в малорусском сельском обществе», «Несколько слов по поводу национализации школы». Окремим виданням побачила світ історико-краєзнавча праця «Старе місто» (1911 р.), про лівобережну частину Вінниці. Валеріан Боржковський записував пісні, легенди, апокрифи. На жаль, архів вченого не зберігся. Дослідженням життя і творчості нашого видатного земляка займається його внучатий племінник Олексій Васильович Боржковський.

Донедавна в Мізякові стояв будинок, в якому народився Валеріан Боржковський. Занедбаний вкрай, без вікон і дверей, перетворений на смітник. Націоналізований у радянські часи перелаштувався під школу, дитячий садок згодом його придбав приватний підприємець, який планував влаштувати тут ковбасний цех. Не втіливши свій задум у життя, підприємець помер, а будинок розібрали на будівельні матеріали. Так з мізяківської землі зникла єдина і остання матеріальна пам'ятка про Валеріана Боржковського – патріота, який віддав життя в ім'я щасливого майбутнього нашого народу.

Людина, яка боролася за незалежність України, має право на пам'ять. Усі патріоти України: мізяківчани, вінничани, земляки вченого та борця маємо за обов'язок вшановувати та увіковічнити пам'ять про Валеріана Боржковського, назвавши його ім'ям хоча б одну із вулиць в Мізякові, Вінниці, інших містах України, пов'язаних з життям та діяльністю полум'яного борця за долю України.

Сторінку підготувала Ольга ЮРЧИШИНА,
краєзнавець, головний бібліотекар наукової бібліотеки Вінницького національного медуніверситету ім. Пирогова,
село Іванів Калинівського р-ну Вінницької обл.

 АКЦЕНТИ

ПАЛОМНИЦТВО НАРОДУ ДО СВОБОДИ

Єпископи УГКЦ закликали українців вилікуватися від корупції, а політиків – від популізму

У Синодальному посланні від 13 вересня до вірних УГКЦ та всіх людей доброї волі щодо суспільно-політичної ситуації в Україні напередодні виборів єпископи УГКЦ назвали сьогоднішні ситуацію в Україні – паломництвом народу до справжньої свободи.

«Пройшовши визвольний досвід Революції гідності, ми спільно переносимо трагічний військовий конфлікт, анексію Криму й агресію з боку сусідньої держави на Сході України, переживаємо складну економічну кризу, постійно стоїмо перед викликами в політичній сфері», – йдеться у посланні єпископів, які порівняли сьогоднішню ситуацію з історією зі Старого Завіту, коли народ Ізраїлю під проводом Мойсея 40 років здійснював своє паломництво від рабства до свободи.

У час українського паломництва вони закликають народ Украни до консолідації та об'єднання: «Нас має єднати не лише горе, небезпека, страх, а й розуміння спільної долі і спільного майбутнього».

Єпископи закликали українців «витривало крокувати дорогою правди та свободи, щодня будувати наше майбутнє ревною молитвою, солідарністю зі страждненими і потребуючими, підтримкою всіх ініціатив, державних і громадських, скерованих на захист нашої Батьківщини та утвердження в нашому народі Божого спасенного Закону».

Єрархи схиляють голову перед усіма героями, які віддали своє життя за волю і незалежність нашої держави, за гідність кожного українця, кожного європейця. Особливі слова подяки владики УГКЦ адресують всім, хто сьогодні «самопожертвою стоять на фронті нашої спільної свободи».

Окремою темою у посланні проходять позачергові вибори до Верховної Ради України, які владики УГКЦ охарактеризували як «чи не найскладніші й найважливіші в історії нашої держави». Тому владики сьогодні закликають народ України до єдності – «до об'єднання не навколо політичних фігур, а навколо спільного розуміння нашого майбутнього».

«Сьогодні наш політичний устрій залежить від нас, бо Господь Бог, Джерело всієї влади, доручив її народові. Тому наша відповідальність – привести до влади чесних і мудрих політиків. Можливо, кожен зокрема не має надто великого впливу на політиків чи ситуацію, але, будьмо певні, навіть один голос, один чесний вибір, може бути вирішальним на локальному рівні і сприяти спільному правильному рішенню в масштабах всієї країни. Не перекладаймо відповідальності на інших, робімо свій вибір мудро і чесно», – закликають єпископи УГКЦ.

Вони особливо застерігають українців не спокуситися на улесливі гасла популістів, які породжують паніку та спонукають до порожнього критиканства: «Конструктивна критика сприяє єдності, тоді як критиканство і політиканство – від неї віддаляють. Не вірмо тим, хто обіцяє блискавичне вирішення всіх проблем. Україні потрібні глибинні і послідовні реформи у дуже багатьох сферах, як це виявили політична та економічна криза, а тим більше війна. Для реформ ми потребуємо мудрості і мужності політиків та єднання народу, адже реформи, напевно, будуть болісними та довготривалими. Слід без зволікань починати їх впроваджувати. Український народ, після Майдану, справедливо очікує реформ, навіть їх вимагає».

В УГКЦ закликали українське суспільство вилікуватися від болячок корупції, грошолюбства, подвійної моралі та безкарності у зловживанні владою, а політиків – до жертовності. «Довірена вам влада передбачає насамперед відповідальність перед людьми, які вам довірилися. Нехай завжди буде перед вами жертва Небесної сотні Майдану, а тепер уже й тисяч загиблих українських воїнів і мирних мешканців Сходу. Нехай це стане мірилом для кожного вашого рішення», – закликають владики УГКЦ політиків.

На завершення послання владики наголосили: «Ми довірилися Богові і пішли паломницьким шляхом гідності та свободи... Перед нами багато непевності: ми не знаємо, якою ця дорога буде і скільки вимагатиме жертв, скільки воїнів світла буде потрібно, щоб вивести нас із пітьми. На багато питань ми не маємо відповіді. Ніхто не має. Відповідь має лише Господь, який каже: «Не бійтеся! Ідіть! Я буду з вами!» У цьому ми можемо бути певними. Тому йдімо разом із Богом!»

 ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ГЕРОЯМ УКРАЇНИ

(Колишнім і теперішнім)

«Коли ми вмирали,
Нам дзвони не грали», –
Так колись співали,
Як упівці вмирали.

А тепер ідемо
І свій стяг несемо,
З держпрапорами,
З новими піснями.

Бо важка настала
Година в державі –
Орда наступає
І бійців убиває.

За любов і волю,
За щасливу долю
Герої повстали,
Рідний край захищали.

І стоять до загину,
Бо люблять Вкраїну,
А землю свою
Боронять в бою.

Так хочеться волі
І рватись з недолі.
Героїв вітаєм,
Разом прославляєм.

Могутнії сили
Ворогів щоб косили.
Імена їх безсмертні
Для всіх нас відверті.

Без чужих, супостата,
Без «старшого брата»
Ми жити будем
Як волю здобудем.

Щоб була країна
Щаслива й єдина.
До нових висот
Прямує народ.

Лідія САДОВА,
Львів, 2014 р.

 ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА

Українського інституту національної пам'яті з нагоди 70-х роковин початку депортацій українців та поляків

70 років тому, 9 вересня 1944 року, було підписано документ, який змінив долі майже півтора мільйона українців та поляків, змусив їх назавжди полишити свої домівки, з чужої волі почати нове життя. Він називався «Угода між Урядом Української Радянської Соціалістичної Республіки і Польським Комітетом Національного визволення про евакуацію українського населення з території Польщі і польських громадян з території УРСР».

Його підписантами були сталінські маріонетки, які не представляли ані українського, ані польського народів. Навпаки – були елементами комуністичного тоталітарного режиму, який доклав чимало зусиль, аби роздмухати давнє польсько-українське протистояння у взаємну криваву бійню. Врешті комуністам це вдалося – конфлікт ослабив обидва народи та допоміг утвердити владу Кремля і на українських, і на польських територіях.

Обманом виявилася закладена в Угоді гарантія добровільності переселення: з ініціативи Москви до вислання українців з їх етнічних теренів, що опинилися в складі післявоєнної Польщі, вже наступного 1945 року місцевий комуністичний уряд долучив армію. Вояки Війська Польського, намагаючись пришвидшити депортацію, вдавалися до залякування, знущань над місцевими українцями, чинили вбивства мирних мешканців.

Загалом в рамках виконання Угоди до літа 1946 року з України виселено майже вісімсот тисяч поляків, з Польщі – майже півмільйона українців.

Останнім актом цієї трагедії стала організована польським комуністичним урядом операція «Вісла», коли близько 150 тисяч українців були примусово розселенні на теренах північно-західної Польщі з метою їх денаціоналізації. І знову злочинна акція відбувалася за погодження та підтримки кремлівського центру.

Українці та поляки взаємною боротьбою в минулому столітті завдали один одному значних втрат. Засуджуючи злочини вчинені обома сторонами польсько-українського конфлікту, підкреслюємо, що обидва народи найбільше потерпіли саме від комуністичного тоталітарного режиму. Саме комуністичні депортації, початок яким поклала підписана 70 років тому Угода, призвели до остаточного очищення теренів Західної України від польського населення та теренів Східної Польщі від українців.

Переселення було одним із інструментів соціальної інженерії, до якого вдавалася радянська влада. Серед його жертв, крім українців та поляків, – кримські татари, народи Прибалтики та Кавказу.

Депортації – важливий доказ злочинної суті комуністичного режиму, який не рахувався із людськими життям. Цей режим, як раніше нацистський, має бути засуджений на міжнародному рівні. І саме українці та поляки, які зазнали від нього найбільших втрат та чинили йому найактивніший спротив, мають бути ініціаторами цього засудження.

Польський батальйон «Познань» конвоює колону українців, що були виселені з рідних місць в рамках акції «Вісла». Квітень 1947 року

 НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Змагалися івано-франківці…	Змагалися іванофранківці…
Характеристика їх іміджей як туристичних місць…	Характеристика їхнього іміджу як туристичних місць…
Імунітет щодо отруєння…	Імунітет проти отруєння…
Кліщами не витягнеш…	Обценьками не витягнеш…
Милості прошу…	Щиро запрошую…
Виразний погляд…	Промовистий (багатозначний) погляд…
Рік був невдалий…	Рік був несприятливий…
Персидська мова…	Перська мова…
Риночний…	Ринковий…
Тазобедрений суглоб…	Тазостегновий суглоб…
Губимо природу…	Знищуємо природу…
Давайте продовжимо розмову…	Тож розмовляймо далі…
Добиватися ласки…	Запобігати ласки…
Залучилися фірми з різних країн…	Долучилися фірми з різних країн…
Зложити повноваження…	Скласти повноваження..
Сповнений силою і впевненістю…	Сповнений сили і впевненості…
Удочерена…	Узята за дочку…
Виходячи з політичної стратегії…	Відповідно до політичної стратегії…
З головою окунутися у справи…	З головою поринути (заглибитися) у справи…
Мчати на всіх парах…	Мчати щодуху…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ “Поліграфічна компанія “Інтерекспресдрук”
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9